

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: J. H., narozený „X“,
bytem „X“,

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
sídlem Lidické náměstí 9, 401 79 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2018, č. j. KRPU-58153-22/ČJ-2015-0400DP-05,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2018, č. j. KRPU-58153-22/ČJ-2015-0400DP-05, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, obvodního oddělení Litvínov, územního odboru Most, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 2. 2018, č. j. KRPU-58153-16/ČJ-2015-040812-05. Správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím zamítl návrh žalobce na obnovu řízení ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), který byl dne 21. 11. 2012 projednán v blokovém řízení, přičemž za porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 Kč, kterou uhradil na místě v hotovosti, a současně byl poučen, že proti Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pokutě uložené v blokovém řízení se nelze odvolat. Současně se žalobce domáhal zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí a toho, aby v případě zrušení žalobou napadeného rozhodnutí ve věci rozhodoval z důvodu tendenčnosti žalovaného správní orgán z jiného kraje.

Žaloba

2. V žalobě žalobce nejprve upozornil na dřívější zrušující rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 10. 2017, č. j. 15 A 15/2015-30, kdy původní rozhodnutí o zamítnutí obnovy řízení bylo zrušeno pro vady řízení. V návaznosti na to žalobce uvedl, že z výpovědi zasahujícího policisty R. K. vyplynulo, že si na situaci kolem přestupku ze dne 21. 11. 2012 a kontroly řidiče nepamatuje, žalobce rovněž rozporoval identifikaci dle řidičského průkazu, když uvedl, že fotografie na řidičském průkazu byla odlišná od jeho skutečné podoby. Žalobce dále vyslovil domněnku, že si zasahující policista nemohl pamatovat na přestupek z roku 2012 a má za to, že mu při sepisování úředního záznamu ze dne 9. 9. 2014 musely být informace poskytnuty ze spisu.
3. Další jeho námitka spočívala v rozporování jeho podpisu na dílu „B“ pokutového bloku, kdy k argumentaci správního orgánu, že používá dva podpisy a v současné době používá podpis odlišný od podpisu na pokutovém bloku, uvedl, že v době, kdy měl údajně pokutový blok podepsat, používal paraфу podpisu podobnou té na pokutovém bloku. Toto vysvětlil skutečností, že podpis používal hojně v souvislosti se zaměstnáním, proto si podpisování ulehčoval podobnou paraфou, jaká je uvedena na pokutovém bloku, avšak když zjistil, jak lehce je tato paraфа zneužitelná, vrátil se k podpisu, který používá v současné době.
4. Žalobce dále uvedl, že navrhl výslech tří svědků – jeho spolupracovníků, kteří mohli potvrdit, jak to v jeho zaměstnání fungovalo, kdo jezdil služebním vozidlem, a kdo tedy mohl zneužít jeho doklady a znalost jeho podpisu. K tvrzení o nevěrohodnosti takového důkazního návrhu žalobce uvedl, že u Technických služeb města Litvínova již není zaměstnán 4 roky a s bývalými spolupracovníky není v kontaktu, nikdy s nimi o této záležitosti nemluvil a ani si s nimi nebyl nějak blízký nad rámec pracovních povinností. Není tedy dle jeho názoru důvod, aby důkazní návrh na výslech svědků byl označen jako nevěrohodný.
5. K argumentaci žalovaného, že není možné návrhu žalobce na obnovu řízení vyhovět, neboť již uplynula prekluzivní 3 letá lhůta, žalobce uvedl, že k přestupku došlo dne 22. 11. 2012, prekluzivní tříletá lhůta uplynula dne 22. 11. 2015 a žalobce podal návrh na obnovu řízení dne 5. 9. 2014 (návrh na obnovu vyhotovený dne 5. 9. 2014 byl podán dne 8. 9. 2014 – pozn. soudu), tedy v průběhu této zákonné lhůty.
6. Žalobce namítal, že dle jeho názoru v prvostupňovém rozhodnutí absentovaly v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) úvahy, z nichž by bylo zřejmé, jak k rozhodnutí správní orgán prvního stupně dospěl. Žalovaný tuto skutečnost namítal ve svém odvolání, ovšem odvolací orgán dle jeho názoru tuto odvolací námitku nevypořádal. Dále žalobce namítal nezákonnost a vadnost předchozího řízení a skutečnost, že řízení bylo zatíženo vadami takového charakteru, že způsobily zkrácení jeho práv.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh předchozího řízení a k věci uvedl, že při novém projednání správní orgán prvního stupně odstranil vady řízení zjištěné Krajským soudem v Ústí nad Labem a provedl důkaz svědeckou výpovědí policisty R. K., který s žalobcem dne 21. 11. 2012 vedl blokové řízení, a při novém řízení nebyly zjištěny důvody pro povolení obnovy řízení.
8. K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že se domnívá, že nelze po policistovi požadovat, aby si vzhledem k časovému odstupu a počtu případů, které za tu dobu řešil, vybavil, zda měl řidič brýle, zda tuto osobu může popsat, zda může popsat kontrolované vozidlo nebo jaké bylo v době kontroly počasí. K předloženým fotografiím žalobce žalovaný uvedl, že se na nich liší pouze délka a hustota vlasů, ostatní podstatné markanty nejsou natolik rozdílné, aby podle fotografie nemohl být žalobce ztotožněn. Dále žalovaný uvedl, že svědek R. K. odkázal na záznam ze dne 9. 9. 2014, ve kterém uvedl, že žalobce při kontrole předložil řidičský průkaz a on jako službu konající policista údaje v něm uvedené ověřil v informačních systémech. Jelikož se podoba řidiče shodovala s fotografií na řidičském průkazu, neměl svědek žádné pochybnosti o spolehlivém zjištění totožnosti řidiče. Dále žalovaný připomenul rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že obecně lze policistu považovat za nestranného svědka, neboť nemá za normálních okolností na výsledku přestupkového řízení zájem, a naproti tomu je přirozené, že přestupce, kterému hrozí postih za přestupek nebo odnětí řidičského průkazu z důvodu dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, není ve své věci nestranný. V daném případě nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly nestrannost policisty a žalobce ani takové skutečnosti netvrdil.
9. K námitce žalobce týkající se zhodnocení podpisu na dílu „B“ bloku na pokutu série „X“ č. „X“ ze dne 21. 11. 2012 žalovaný uvedl, že žalobce nepředložil žádný důkaz, který by zpochybňoval, že žalobce byl osobou přestupce, a dále uvedl, že podpis na bloku se shoduje s podpisem žalobce na jeho původním žalobním návrhu podaném u Krajského soudu v Ústí nad Labem dne 9. 2. 2015, tedy v době, kdy již, jak žalobce tvrdí, věděl o tom, že někdo zneužil jeho osobní údaje.
10. K námitce, že ve věci nebyli vyslechnuti navrhovaní svědci, žalovaný uvedl, že žalobce již od počátku řízení, tj. od 5. 9. 2014 tvrdí, že žádnými důkazy na podporu svých tvrzení o tom, že nebyl osobou přestupce, nedisponuje. Následně s odstupem několika let žalobce uvedl příjmení tří osob s vyslovením domněnky, že by některá z nich mohla dne 21. 11. 2012 být řidičem kontrolovaného vozidla, a to včetně uvedení jedné ženy. Toto tvrzení správní orgán prvního stupně, jakož i žalovaný shledali nevěrohodným a nepravděpodobným, proto navrhovaná svědectví nepřipustili.
11. Žalovaný k námitce, že žalobce je osobou, která nemá zkušenosti s vedením správního řízení, uvedl, že žalobci nic nebránilo nechat se zastupovat osobou znalou práva a ve správním řízení nebyl nikterak v tomto právu krácen či omezován a skutečnost, že žalobce od 5. 5. 2014 nemá evidovaný žádný přestupek, neprokazuje skutečnost, že dne 21. 11. 2012 nebyl řidičem kontrolovaného vozidla a osobou, jejíž údaje jsou uvedeny na předmětném bloku.
12. K poslední námitce žalobce žalovaný uvedl, že žalobce žádným relevantním způsobem nedoložil, jak a na jakých konkrétních právech byl krácen. Žalobce byl před provedením správního úkonu vždy řádně a včas vyrozuměn a rovněž mu před vydáním rozhodnutí bylo umožněno vyjádřit se k jeho podkladům a ke způsobu jejich získání.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. K uplynutí objektivní lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení žalovaný uvedl, že v žalobou napadeném rozhodnutí poukázal na to, že dnem 22. 11. 2015 uplynula doba 3 let od právní moci rozhodnutí a doplnil, že se jedná o lhůtu prekluzivní, avšak tato skutečnost nebyla rozhodným důvodem pro zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný soudu nesdělili do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
15. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žádostí o povolení obnovy řízení ze dne 5. 9. 2014 se žalobce domáhal obnovy řízení ve věci rozhodnutí vydaného v blokovém řízení dne 21. 11. 2012 pod č. j. KRPU-264760/PŘ-2012-040863. Z bloku na pokutu ze dne 21. 11. 2012, série „X“ č. „X“, na částku 100 Kč vyplynulo, že žalobce dne 21. 11. 2012 v 10:00 hodin v Litvínově, ul. S. K. Neumanna, řídil motorové vozidlo PEUGEOT 307, RZ „X“, a jako řidič nebyl připoután bezpečnostním pásem, čímž porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a tím se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Zmíněný pokutový blok obsahoval podpis osoby, které byla pokuta uložena. Rozhodnutím ze dne 21. 10. 2014, č. j. KRPU-203925-8/ČJ-2014-040812, správní orgán prvního stupně zamítl návrh žalobce na obnovu řízení a k odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 1. 12. 2014, č. j. KRPU-203925-12/ČJ-2014-0400DP-05, avšak obě tato rozhodnutí byla následně zrušena pro vadu řízení rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem dne 24. 10. 2017, č. j. 15 A 15/2015-30.
17. V novém řízení pak správní orgán, vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku, přistoupil ke svědeckému výslechu zasahujícího policisty R. K., který do protokolu dne 16. 1. 2018 uvedl, že si v současné době žádné skutečnosti, které nejsou uvedeny v úředním záznamu ze dne 9. 9. 2014 nepamatuje a na tento úřední záznam odkázal. Ke své úřední činnosti uvedl, že vždy kontrolovanou osobu řádně porovná s fotografií na předloženém dokladu či dokladech a ověří platnost dokladů v dostupných evidencích, aby nemohlo dojít ke zneužití těchto dokladů. K otázkám zmocněnce žalobce policista uvedl, že při své výpovědi musí vycházet z úředního záznamu, neboť s ohledem na odstup času si nepamatuje konkrétní skutečnosti, zda měl žalobce brýle, jaké bylo Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

počasí, s kým vykonával ten den službu, zda řešil toho dne více přestupků, neboť toto se mění. Dále uvedl, že stojí za sepsaným úředním záznamem, že vždy žádá dva doklady, což bylo v daném případě také provedeno, a vzhledem k tomu, že byla vypsána bloková pokuta, musela být shoda skutečné podoby žalobce s podobou na fotografiích předložených dokladů. Osobu žalobce popsat nemohl, neboť jej nezná a k popisu vozidla odkázal na úřední záznam.

18. Na základě takto doplněného dokazování rozhodl správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 9. 2. 2018, č. j. KRPU-58153-16/ČJ-2015-040812-05, o zamítnutí návrhu žalobce na povolení obnovy řízení a toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 4. 2018, č. j. KRPU-58153-22/ČJ-2015-0400DP-05, kterým bylo dále i zamítnuto odvolání žalobce.
19. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Soud se nejprve vypořádal s obecně formulovanými námitkami žalobce, ve kterých žalobce bez jakékoli konkretizace namítal nezákonnost a vadnost předchozího řízení a skutečnost, že řízení bylo zatíženo vadami takového charakteru, že způsobily zkrácení jeho práv.
21. Takovéto obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, dostupný – stejně jako veškerá zde uváděná soudní rozhodnutí – na www.nssoud.cz). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoliv specifikace.
22. Tyto žalobcovy námitky tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že z níže uvedeného vyplývá, že soud neshledal nezákonnost či vadu řízení, která by mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
23. Dále se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti spočívající v údajném nevypořádání se s odvolací námitkou, ve které žalobce poukazoval na to, že správní orgán prvního stupně neuvedl v odůvodnění rozhodnutí, jak ke svému rozhodnutí ve věci dospěl. Soud konstatuje, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zrekapituloval závěry správního orgánu prvního stupně a následně výslovně reagoval na předmětnou odvolací námitku na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí, kde uvedl s konkludentním odkazem na předchozí rekapitulaci závěrů správního orgánu prvního stupně, že tuto odvolací námitku shledal nedůvodnou, neboť z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývají úvahy, které správní orgán prvního stupně vedly k zamítnutí žádosti o obnovu řízení. Tuto námitku tedy soud shledal nedůvodnou.
24. Dále soud přistoupil k hodnocení toho, zda správní orgány správně vyhodnotily nesplnění podmínek pro obnovu řízení v projednávané věci a uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení. Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu *se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím věci na žádost účastníka obnoví,*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Žádost o obnovu řízení lze podle § 100 odst. 2 první věty podat u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí.

25. Otázkou možnosti využití obnovy řízení v případě přestupku vyřízeného v blokovém řízení se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, na který odkazuje žalovaný. Své závěry shrnul do právní věty, podle které *„[o]bnova řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení“* (podtržení doplnil zdejší soud). Souhlas obviněného s projednáním přestupku v blokovém řízení má právě v tomto typu řízení jedinečný význam, neboť jde o nezbytnou podmínku tohoto řízení. Dále rozšířený senát nastínil situace, kdy může žadatel o obnovu řízení zpochybnit souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Je tomu tak tehdy, pokud skutek spáchala a pokutový blok podepsala jiná osoba (záměna identity), nebo byl podpis zfalšován (srov. zejména bod 36 citovaného usnesení rozšířeného senátu).
26. Další výjimku z nepřipustnosti obnovy blokového řízení vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2013, č. j. 4 As 86/2013-35, v němž konstatoval, že *„[n]ad rámec výše citovaných závěrů rozšířeného senátu je obnova řízení přípustná ... i v dalších případech ..., kdy by se v důsledku nepřipustění možnosti obnovy řízení jednalo o extrémní případ nespravedlnosti Příkladem takového extrémního případu, jenž by odůvodňoval připustit obnovu řízení v případě přestupku řešeného v blokovém řízení, by bylo tvrzení žadatele o obnovu řízení, podle kterého sice dal souhlas s vyřízením věci v blokovém řízení, ale to pouze pod fyzickým nátlakem zasahujících policistů (např. bitím žadatele), nebo z důvodu bezprávné výhrůžky učiněné těmito policisty (např. vybrožování namířenou pistolí)“* (viz bod 18 citovaného rozsudku).
27. Žalobce v tomto řízení sice tvrdil, že předmětný přestupek nespáchal, avšak během správního řízení navrhl důkaz pouze znaleckým posudkem ke zjištění, zda se jednalo o jeho podpis na pokutovém bloku a až s odstupem několika let v dalším řízení poté, co bylo původní rozhodnutí žalovaného zrušeno, navrhl výslech svědků, bývalých spolupracovníků k okolnostem, jak to v jejich zaměstnání probíhalo, kdo služebním vozidlem jezdil a kdo mohl zneužít jeho doklady. K tomu nutno podotknout, že žalobce žádným způsobem nehlásil orgánům činným v trestním řízení odcizení či zneužití jeho dokladů.
28. Soud opakuje, že v první fázi řízení o obnově řízení se nepřezkoumává zákonnost či věcná správnost rozhodnutí správního orgánu z hlediska posouzení okolností a skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování; k nápravě právních vad a omylů slouží institut přezkumného řízení dle § 94 a násl. správního řádu. Soud má v dané věci za to, že nebylo důvodně zpochybněno to, že žalobce spáchal přestupek a udělil souhlas s projednáním přestupku v rámci blokového řízení. Pro důvod obnovy řízení žalobce netvrdil dostatečně konkrétní skutečnosti, které by zpochybňovaly, že byl v daném případě přestupcem a podepsal daný pokutový blok. Po celou dobu správního řízení žalobce pouze požadoval od správních orgánů prokázání toho, že tomu tak skutečně bylo. Ovšem takto právní úprava

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obnovy řízení postavena není. Břemeno tvrzení a břemeno důkazní v rámci řízení o žádosti o obnovu řízení tíží právě žadatele. Žalobce v dané věci neunesl břemeno tvrzení, neboť nepředložil tvrzení, která by zakládala pochybnosti nasvědčující tomu, že předmětný pokutový blok skutečně nepodepsal.

29. Soud dále poznamenává, že pokud žadatel o obnovu řízení zpochybňuje svůj souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení, musí tvrdit takové skutečnosti, které budou relevantní, dostatečně konkrétní a věrohodné pro to, aby vyvolaly důvodné pochybnosti o tom, že skutečně souhlas udělil. K jejich prokázání také musí navrhopvat důkazy. Správní orgány pak mohou v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů odmítnout provedení navržených důkazů, jestliže tvrzení o rozhodných skutečnostech není vzhledem ke své obecnosti způsobitelné odůvodnit povolení obnovy řízení zakončeného vydáním pokutového bloku, nebo pokud navrhopvané důkazy vzhledem ke skutečnostem, které mají prokázat, nemohou zcela zřejmě zpochybnit rozhodné skutečnosti.
30. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že správní orgány správně vyhodnotily žalobcem tvrzené skutečnosti, když dospěly k závěru, že jeho tvrzení nezakládají důvod pro obnovu řízení. Tuto námitku tedy soud rovněž vyhodnotil jako nedůvodnou.
31. Ve vztahu k běhu objektivní tříleté lhůty soud uvádí, že rozhodnutí vydané v blokovém řízení nabylo právní moci dne 21. 11. 2012. Dnem 22. 11. 2012 počala běžet tříletá prekluzivní lhůta. Návrh na obnovu daného řízení byl žalobcem podán dne 8. 9. 2014, tedy jednoznačně před uplynutím objektivní tříleté lhůty pro podání tohoto návrhu. Dle soudu je tedy jednoznačně nesprávný závěr žalovaného, že uplynutí dané prekluzivní lhůty tvoří překážku pro možnost vyhovění návrhu žalobce na obnovu řízení. Vzhledem k tomu, že však poukaz na běh prekluzivní lhůty nebyl v daném případě zásadním důvodem k zamítnutí obnovy řízení, správní orgán prvního stupně touto skutečností neargumentoval a žalovaný tuto poznámku připojil k řádně odůvodněnému rozhodnutí o odvolacích námitkách žalobce jako jakési *obiter dictum*, dospěl soud k závěru, že tento nesprávný závěr žalovaného v daném případě neměl vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, a neshledal jej tak důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
32. K námitce žalobce, že v rámci žalobou napadeného rozhodnutí správní orgán vyhodnotil, a to aniž by si vyžádal posudek příslušného znalce v oboru, že podpis žalobce na bloku na pokutu série „X“ č. „X“, jehož díl „B“ žalobce měl převzít dne 21. 11. 2012, je totožný jako na listinách podepsaných žalobcem v rámci předmětného správního řízení, resp. není natolik odlišný od podpisů obsažených na uvedených listinách, aby bylo možno mimo jakoukoliv pochybnost vyslovit závěr, že se nejedná o podpis samotného žalobce, uvádí soud následující. Již v rozsudku ze dne 24. 10. 2017, č. j. 15 A 15/2015-30, zdejší soud konstatoval, že žalobce v rámci správního řízení nenavrhopval provedení důkazu znaleckým posudkem ve vztahu k ověření pravosti podpisu na předmětném pokutovém bloku a žádná z žalobcových odvolacích námitek se k otázce pravosti jeho podpisu nevztahovala. Žalovaný pouze nad rámec námitek uplatněných žalobcem v rámci odvolání v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že podpis na předmětném bloku nevykazuje nápadné rozdíly oproti podpisům žalobce na listinách, které žalobce bez veškeré pochybnosti v rámci správního řízení podepsal. Žalobce až v podání ze dne 14. 2. 2018 poté, co bylo vydáno nové rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 2. 2018, správním orgánům navrhl doplnění dokazování, ve kterém mj. uvedl, že pokud by provedený výslech svědka R. K. a případné další výslechy nepřesvědčily správní orgán, že nebyl řidičem kontrolovaného vozidla, pak navrhuje znalecké zkoumání podpisu na pokutovém

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bloku. Soud i nadále setrvává na názoru, že žalovaný nepochybně byl oprávněn učinit závěr o shodě podpisů, neboť se jedná o pouhé porovnání vzhledu podpisů bez snahy ze strany správního orgánu vzbudit zdání odborného podkladu pro tento závěr, navíc žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí řádně vysvětlil, jak k tomuto závěru dospěl, a věnoval se i změně podpisu žalobce, kdy tento následně začal namísto parafty používat jiný podpis, což žalobce ani nevyvracel a uvedl, že s ohledem na možné zneužití přestal paraftu používat a začal používat podpis celého příjmení. Námitka žalobce ohledně přípustnosti posuzování shody podpisů bez znaleckého posudku je dle soudu nedůvodná, neboť s ohledem na míru této shody v konkrétním případě ji byl správní orgán schopen posoudit sám. Nejedná se tedy o procesní pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Tuto námitku žalobce tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

33. Ve vztahu k námitce týkající se výpovědi svědka, kterým byl zasahující policista R. K., soud konstatuje, že vycházel zejména z ustálené rozhodovací praxe, podle které *„[P]olicistu lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. To plyne ze skutečnosti, že policisté jsou úředními osobami a nemají za normálních okolností na výsledku přestupkového řízení zájem. Posouzení věrohodnosti výpovědi policistů je ovšem součástí hodnocení důkazů v každém konkrétním případě, při němž je třeba vzít v úvahu všechny okolnosti případu, a nelze automaticky výpovědi policistů přiznávat větší věrohodnost než výpovědím jiných svědků.“* (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 4 As 216/2016-26) nebo *„[O] případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.“* (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016-27). Vzhledem k tomu, že v řízení nebylo prokázáno ani žalobcem tvrzeno, že by byl policista ve vztahu k žalobci jakkoliv osobu zaujatou, soud shledal výpověď svědka, která zcela logicky vysvětluje jeho postup a je v souladu jak s pokutovým blokem ze dne 21. 11. 2012, tak s úředním záznamem ze dne 9. 9. 2014, jako věrohodnou.

34. K námitce žalobce, že správní orgán neprovedl výslech dalších jím navržených svědků, soud uvádí, že žalobce až v návaznosti na vydané rozhodnutí správního orgánu prvního stupně navrhl výslech svědků P. E., R. D. a ještě jedné nejmenované zaměstnankyně a dále A. V. a doplnil, že právě A. V. podezřívá, že použil při kontrole jeho doklady. Je nutné zdůraznit, že u navrhovaných svědků žalobce uvedl, že mohou dosvědčit způsob, jakým bylo užíváno služební auto. Netvrdil však, že by mohla jejich výpověď prokázat, že žalobce nebyl předmětným přestupcem. Ani v případě A. V., kterého údajně žalobce podezřívá ze zneužití svých dokladů a podpisu, žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které jej k takovému tvrzení vedly kromě „ne zrovna řádného života“ tohoto svědka. Na tomto místě je třeba rovněž zdůraznit skutečnost, že v řízení o povolení obnovy řízení je to účastník řízení, který je povinen uvést nové skutečnosti či řádně označit nové důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Vzhledem k důkaznímu břemenu, které žadatele o obnovu ve vztahu k prokázání nových skutečností tíží, soud považuje odůvodnění navržených důkazů ze strany žalobce za nedostatečné. Proto soud ve skutečnosti, že žalovaný k provedení svědeckých výpovědí navržených po vydání

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prvostupňového rozhodnutí nepřikročil, nespátřuje vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

35. Na závěr soud shrnuje, že žalobce podal žádost o obnovu řízení s tím, že se předmětného přestupku nedopustil, resp. v době spáchání přestupku vozidlo neřídil a jeho doklady byly nejspíše zneužity jinou osobou. Pro svá tvrzení ovšem nepředložil žádné relevantní důkazy. Soud se ztotožnil s posouzením ze strany správních orgánů, že tato tvrzení nejsou ani dostatečně konkrétní, ani věrohodná natolik, aby vytvářela důvodnou pochybnost o splnění podmínek pro vyřízení věci v blokovém řízení a odůvodňovala obnovu řízení. V rozsahu žalobcem uplatněných žalobních námitek soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. dubna 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.